

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa W. M.
przeciwko Urzędowi Celnemu w C.
o ustalenie bezskuteczności przeniesienia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 lipca 2004 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w B.
z dnia 6 listopada 2003 r.,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Pełnomocnik W. M. zaskarżył kasacją wyrok Sądu Okręgowego z dnia 6 listopada 2003 r., oddalający apelację skarżącego, od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Ż. z dnia 1 lipca 2003 r., oddalającego jego powództwo o uznanie przeniesienia na inne stanowisko za bezskuteczne. Wskazując jako podstawy kasacji naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 10 ust. 1b ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953 ze zm.) – poprzez przyjęcie, że „przeniesienie powoda na stanowisko eksperta celnego było „konieczne ze względu na szczególne potrzeby urzędu” oraz, że stanowisko to jest „równorzędne pod względem wynagrodzenia”, wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie bezskuteczności przeniesienia powoda W. M. na stanowisko eksperta celnego”, ewentualnie o „uchylenie

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu ” lub o „uchylenie także wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu” w każdym przypadku także o ”zasądzenie od pozwanego na rzecz uczestnika W. M. kosztów postępowania kasacyjnego”. Jego zdaniem okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji jest oczywiste naruszenie prawa polegające na „błędym przyjęciu, że przeniesienie powoda na stanowisko eksperta celnego było „konieczne ze względu na szczególne potrzeby urzędu”. Ponadto, rozpoznanie kasacji uzasadnia potrzeba wykładni art. 10 ust. 1b ustawy o pracownikach urzędów państwowych, zwłaszcza zwrotu „inne stanowisko równorzędne pod względem wynagrodzenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była kwestia zasadności przeniesienia W. M. na stanowisko eksperta celnego. Podniesiony przez skarżącego zarzut oczywistego naruszenia art. 10 ust. 1b ustawy o pracownikach urzędów państwowych i jego uzasadnienie w dalszej części skargi kasacyjnej sprowadza się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego, a w konsekwencji nie uzasadnia rozpoznania kasacji. Oczywiste naruszenie prawa występuje wówczas, gdy w motywach zaskarżonego orzeczenia dostrzega się wyraźny błąd w zastosowaniu prawa lub jego wykładni, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy. Innymi słowy, oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika (por. orzeczenie SN z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie SN z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 98). Nie można natomiast powoływać się na oczywiste naruszenie

prawa w sytuacji, gdy skarżący opiera zarzut tej treści jedynie na odmiennej niż to uczynił Sąd ocenie dowodów.

Odnosząc się do kwestii wykładni powołanego w *petitum* skargi art. 10 ust. 1b ustawy o pracownikach urzędów państwowych, wskazać trzeba, że wbrew odmiennemu stanowisku pełnomocnika skarżącego, przepis ten nie budzi wątpliwości, tym bardziej poważnych.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.